

Kerk verdwijnt niet zomaar uit een 'refo'

Geloven is niets meer dan leven in liefde en verbondenheid met jezelf en je omgeving. Dat is een voorzichtige conclusie die ik heb getrokken voor mezelf. Laatst las ik een artikel in Trouw dat ging over het gegeven dat je de kerk niet zomaar uit een 'refo' haalt. Nu ben ik niet zozeer reformatorisch opgevoed, maar ik heb wel een christelijke opvoeding genoten. Ben veel naar de kerk geweest en heb op christelijke scholen gezeten. Laat ik voorop stellen dat dit geen beschuldiging is naar iemand die een andere levensovertuiging aanhangt. Ik probeer enkel te beschrijven wat het met mij heeft gedaan en mezelf een objectieve spiegel voorhouden, al zal dat maar gedeeltelijk lukken.

Ben ik goed genoeg?

Enfin, ik heb na het lezen van het artikel in Trouw veel nagedacht. Verrek, dacht ik, dit is eigenlijk best herkenbaar. Ik moet eerlijk zeggen, dat het me best heeft bezig gehouden. Het leven binnen de christelijke wereld is heel erg gefocust op het leven na dit leven. Niet op wat er hier en nu gebeurt. Dat is iets wat ik bij mezelf heb gemerkt. Er zijn altijd wel grote levensvragen die me bezig houden. Nu horen deze ook bij het vormen van een eigen identiteit denk ik. Ieder mens is wel op zoek naar zijn of haar plekje in deze wereld. De meeste mensen zullen dat herkennen. Toch speelt vanuit het christelijke gedachtegoed de angst een belangrijke rol in deze zoektocht. Er is altijd de angst voor wat hier na komt. Want, is er in mij voldoende geloof aanwezig dat mij naar de 'hemel' brengt? Ben ik goed genoeg geweest? Ik vind dat daardoor het leven in het hier en nu, op deze wereld, te weinig ter sprake komt. Het leven binnen de christelijke

wereld is zo gericht op het christelijke wereldje zelf en de waarden die daarin nagestreefd worden. En er is weinig verbinding met de medemens buiten dat veilige wereldje.

Pijn

Ik voel me al een tijdje niet meer zo thuis binnen het christelijke wereldje. Heb ik het volledig en voorgoed vaarwel gezegd? Nee, dat niet. Er zijn zoveel mooie mensen op de plekken waar ik ben geweest. Mensen met een eigen verhaal, een eigen overtuiging. Mensen die verhalen ook op een andere wijze durven te interpreteren dan alleen de wijze die de kerk of gemeenschap voorschrijft. Natuurlijk speelt daarin mijn geaardheid ook een rol. Om het simpel te zeggen: de meeste mensen uit mijn omgeving wisten heus wel dat ik homo was. Ook binnen de dorps- of kerkgemeenschap. Ik kon het voelen aan de wijze waarop ze naar me keken. Maar het was maar een enkeling die het zich aantrok. Of die er bewust naar vroeg. Ja, dat

deed pijn. En nog steeds soms, als ik daar over nadenk. Weet je waarom? Omdat ze prima met elkaar kunnen praten over anderen. Over iemand die niet helemaal het gewenste straatje bewandelt. Maar zelden zal er die uitgestoken hand zijn.

Regelmatig stel ik mezelf de vraag of God eigenlijk wel bestaat? Maar ik denk dat ik mezelf die vraag anders zou moeten stellen. De God die ik in beelden altijd voor me zie, is gevormd door de Bijbel, kerk, gemeenschap en nog veel meer andere factoren. Dat is een plaatje dat ik altijd weer projecteer wanneer ik keuzes moet maken in mijn leven. Het is een beeld dat is gevormd door de tijd. Maar is dat ook God zoals hij of zij zegt te zijn? Ik denk namelijk wel dat er meer is tussen hemel en aarde. Zeker de laatste weken zie ik bij mezelf teveel dingen gebeuren, situaties die zich voordoen, mensen die ik ontmoet, gesprekken die gevoerd worden, die niet 'zomaar' zijn. Het voelt alsof er iemand is die voor mij zorgt of over me waakt.

Ballast

Maar God, wat heb ik vaak grote moeite met waar ik vandaan kom. Het geeft me soms zoveel ballast. Ik kan wel eens last hebben van paniekerige en angstige gedachten. Zo intens dat het mijn bestaan verlamt. En natuurlijk wil ik dat niet en doe ik er ook alles aan om gewoon in vertrouwen te leven. Daarnaast denk ik ook wel: "Johan, je bent ook maar gewoon een mens. Het is ook iets dat nog bij je hoort. Het verleden kun je niet zomaar uitwissen. Geef jezelf ruimte en tijd om je daar

steeds meer los van te maken en je eigen pad te gaan in het leven."

Elke keer weer kan ik me boos maken om het beperkte zicht dat er vaak is binnen de christelijke gemeenschap. De tunnelvisie die anderen zo afschuwelijk en hard kan benadelen of uitsluiten. Ik vind dat niet eerlijk, onrecht en het maakt me bij vlagen echt woedend. Het zorgt er voor dat er zoveel eenzame en onbegrepen mensen zijn. En nee, dat is geen projectie vanuit mezelf op de christelijke wereld. Ik heb teveel gesprekken met anderen gevoerd die deze conclusie bevestigen. En zou geloven juist niet iets moeten zijn dat anderen de vrijheid en ruimte laat?

Soms zou ik wel eens willen dat ik er gewoon voorgoed een punt achter zou kunnen zetten. Dat ik meer van het hier en nu kan genieten. En dat ik niet bij elke keuze die ik maak, mezelf de vraag hoeft te stellen: is wat ik doe wel goed? Maar het is verdomd lastig om het verleden in één beslissing achter me te laten. Ik denk zelfs onmogelijk. Ik weet ook wel dat mijn karakter hier niet altijd in meewerkt. Ik ben een gevoelsmens en ik denk nu eenmaal veel na over het leven. En soms moet ik dat juist iets minder doen en gewoon wat meer lef hebben. Gewoon doen wat goed voelt. De regie niet zo vaak uit handen geven en denken voor mijn afgodsbeeld van God en anderen.

Lampje

Om terug te komen op de allereerste zin die ik schreef. Wat is het dan wel? Wat heeft het leven dan wel voor inhoud? Een direct antwoord is er niet mijns inziens. Ik zie het nu meer in de kleine dingen. Ik vind het vooral in vriendschap. In het feit dat iemand voor mij een lampje monteert in mijn huis. Dat kan me blij maken. Niet alleen omdat ik zelf niet zo heel praktisch ben ingesteld, maar ook dat iemand me die zorg uit handen neemt. Stiekem ben ik ook wel heel benieuwd en vooral nieuwsgierig wie God dan wel is. Zou het een man of een vrouw zijn? Is het een scheppende kracht? Heeft hij een gezicht? Kan hij van gedaante verwisselen? Zou hij echt mens zijn geweest, zoals dat in de Bijbel beschreven staat.

Wanneer hij mens zou zijn geweest, dan zou me dat vooral blij maken. Dan weet hij namelijk hoe het is om gevoelens te hebben. Hoe het is om mensen waar je van houdt te verliezen. Hij kent de eenzaamheid van het onbegrepen voelen. Het gevoel te hebben dat je tegen de hele wereld moet opboksen. De (geloof)systemen die de mens beroven van hun kind zijn. Maar ook dat je in conflict kunt zijn met je eigen karakter. Met het ego dat soms vooral zich zelf zoekt en weinig oog heeft voor de ander.

Leven vanuit mijn kern

Want wie ben ik zelf? En ook: wie ben ik geweest? Heb ik voor mijn medemens klaar gestaan? Geluisterd zonder een waardeoordeel uit te spreken? Omarmd en vertroost wanneer de pijn zo intens was voor de ander en hij een schuilplaats nodig had om te kunnen schuilen? Ik hoop niet alleen een 'goed' mens te zijn, maar vooral ook een goede vriend voor anderen. Dat ik niet iets geef met de hoop iets terug te ontvangen. Maar dat ik geef, omdat ik leef uit een liefdevolle verbintenis met mezelf. Want zolang ik leef in veroordeling naar mezelf is mijn geven aan een ander niet onvoorwaardelijk. En ik denk dat ik mezelf bevrijden kan door me als mens volledig te aanvaarden. Dit is wie ik ben, niets minder en niets meer. Gewoon een mens. Dat ik leef vanuit mijn eigen kern. Dat ik leer met vallen en opstaan. En wanneer ik achterom kijk, ik bemerk dat ik een ander mens geworden ben. Dat ik groei kan bemerken, ondanks de pijn die dat heeft gekost. En daarom is God ontmoeten misschien wel gewoon mogelijk door mezelf te omarmen als mens en me van daaruit met anderen te verbinden. Ooit zal het me duidelijk worden. Nu doe ik gewoon mijn best. En soms iets minder. Tenslotte ben ik ook maar gewoon een mens.

Johan Verweij

Roze clubhuis in Amersfoort

Uniek in Nederland en dat ... in Amersfoort. Vijfendertig jaar geleden, in 1978, is in deze stad een clubhuis annex café opgericht: de WHAM. Dit staat voor Werkgroep Homoseksualiteit AMersfoort. Deze oprichting gebeurde onder heel andere omstandigheden dan waarin we tegenwoordig leven. De bezoekers kwamen - en komen - meestal uit Amersfoort en uit een tiental dorpen en steden in de omgeving.

Waarom is dit café zo uniek? Omdat het er zo gezellig is? Dat natuurlijk ook, zeker als jij eens komt! Breng dan vooral vrienden of vriendinnen mee. Het is leuk om weer eens op een gewone manier contact en een gezellig gesprek te hebben aan de bar.

Maar de WHAM is echt uniek omdat het een vereniging met leden is. Het is ook geen commercieel café, het wordt namelijk gerund door vrijwilligers. Er worden het gehele jaar door activiteiten georganiseerd zoals interviews, barbecues, spelavonden, sing-in/-out, Sinterklaasfeest en diverse activiteiten rond roze dagen. Als je lid wordt, maar dat hoeft natuurlijk niet, dan heb je ook inspraak in het beleid van de vereniging. Of je kunt meedraaien als vrijwilliger.

Sinds september vorig jaar is het hele interieur gerestyled en zijn er regelmatig exposities te bewonderen. Een eigen clubgebouw voor onze doelgroep, waar vind je dat? En ... het is ook nog gratis te gebruiken door andere roze verenigingen! Het café kun je bezoeken aan de Hendrik van Viandenstraat 13. Het is open op woensdagavond van 20.00 tot 23.00 uur en op vrijdagavond van 21.00 tot 24.00 uur.

Bij het café kun je vrij parkeren, er is een bushalte om de hoek en het Centraal Station Amersfoort is op loopafstand. Kijk, ook voor de activiteiten, op de website: www.wham-amersfoort.nl

Leen Verkade

CHJC-lid en WHAM vrijwilliger

Keiroze viert lustrum

Stichting Keiroze bestaat in januari vijf jaar. Reden om een feestje te geven en stil te staan bij dit jubileum. Op vrijdag 8 maart vindt in Zandvoort aan de Eem, het Keiroze Feest, Lustrum Edition plaats.

Net als bij de voorgaande feesten van Stichting Keiroze verzorgt dj Bo Monde deze avond voor de muzikale omlijsting. Voor wie haar nog niet kent, ze draait in het hele land en ook internationaal op veelal roze feesten, groot en klein. Zie voor meer informatie www.djbomonde.com.

Het feest barst los om 21:00 uur en duurt tot 01:30 uur. De toegangsprijs is € 5,00. Kaarten zijn vanaf 20:30 uur verkrijgbaar aan de kassa. Zandvoort aan de Eem bevindt zich aan de Eemlaan 100 in Amersfoort. Kijk voor meer informatie op www.keiroze.nl.